

Arrest

nr. 126 467 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Chinese nationaliteit, behoort u tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en bent u afkomstig van Orissa te India. U bent er geboren in het Phuntsokling Tibetan settlement, Gajapati District, Orissa state en verbleef hier tot aan uw vertrek naar België. U was net als uw familie steeds boer. Uw ouders waren in 1959 in het kielzog van de Dalai Lama vanuit Tibet naar India gevlucht. Bij de oprichting van de settlement kregen ze van de Indiase overheid stukken land toegewezen door middel van hernieuwbare lange termijn leasen. De Indiase overheid verdedigt nog steeds deze gift, maar lokale Indiërs kwamen hiertegen in opstand en claimden dat dit onrechtmatig is. In juli en augustus 2012 begonnen Indiërs en met name aanhangers van de Communistische partij de landbouwersactiviteiten stelselmatig te beletten. Daarbij werden rode vlaggen op de velden geplant. Dit ging bijkomend gepaard met geweld ten aanzien van de Tibetanen. In

september 2012 volgden onderhandelingen op het hoogste niveau tussen de Indiase en Tibetaanse autoriteiten. In principe leek de kwestie geregeld, maar zodra de settlement bewoners hun activiteiten wilden hervatten, staken Indiërs onmiddellijk weer stokken tussen de wielen. Aangezien u voor uw levensonderhoud volledig van de landbouw afhing, uw echtgenoot al in 1996 overleed en uw 3 kinderen dus van uw inkomsten afhingen, besloot u te vertrekken. U koos daarbij voor België omdat uw broer hier al een tijdje verblijft en vond dat er veel meer rechten bestaan als in India. Op 10 december 2012 vloog u van Delhi naar Italië op uw Identification Certificate (IC). Daarna ging u per trein verder naar Frankrijk en België. U vroeg asiel op 21 december 2012.

Bij een terugkeer naar Tibet vreest u te worden mishandeld door de Chinezen.

Bij een terugkeer naar India vreest u te worden gevangengenomen wegens het gebruik van een onrechtmatig verkregen visum.

U legde ter staving van uw asielaanvraag de volgende documenten neer: uw Registration Certification for Tibetans (RC), uw Green Book, een verblijfsattest van de settlement; de overlijdensakte van uw echtgenoot, een DVD, een attest en een lidmaatschapskaart van de Tibetan Women's Association, 6 foto's van uw land en kopies van de geboorteaktes van uw kinderen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren. Uw ouders die in Tibet boeren waren kwamen in 1959 naar India. Zij vestigden zich in het Phuntsokling settlement te Orissa, waar u geboren werd in 1966. U bent er sindsdien altijd verbleven. Uw 3 kinderen werden geboren in 1991, 1992 en 1996, uw echtgenoot overleed evenwel in 1996. U heeft steeds als boerin gewerkt tot aan uw vertrek uit India op 20 december 2012.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en de neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC. Uw RC werd met name in 1983 afgeleverd en sindsdien jaarlijks verlengd.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat de landproblemen met de Indiërs u de armoede in dreven. Gezien het overlijden van uw echtgenoot en de studies van uw kinderen kwam u al moeilijk rond, hetgeen nog verergerde toen de Tibetanen werden verhinderd om hun groenten te oogsten in 2012. Overigens ging het er sinds uw vertrek aanvankelijk beter in 2013 maar de volledige oogst ging niettemin verloren ten gevolge van de doortocht van een verwoestende orkaan. U meent dat de landproblemen nog steeds voor onzekerheid zorgen voor de settlement bewoners. Verder haalt u de situatie aan van uw broer in België: hij heeft gezondheidsproblemen en er is geen andere familie om hem hierin te ondersteunen. Uw zusters die nu in Bylakuppe, Karnataka State (Zuid-Indië) wonen zouden niet in de mogelijkheid zijn om u op te vangen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21.02.2014, p. 5). Het CGVS erkent dat de landconflicten en het natuurgeweld in deze regio inderdaad voor aanzienlijke problemen zorgden bij de bewoners van deze regio. Uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel ook dat de Tibetanen inderdaad langdurige landrechten bekwamen van de Indiase overheid, en dat het stelsel effectief door de Indiase als de Tibetaanse autoriteiten wordt verdedigd. Deze economische, sociale en familiale aanleidingen voor uw vertrek zijn echter geen indicaties van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder verwees u nog algemeen naar de 'rechten' die in België beter zouden

zijn dan in India. Maar u maakte dit niet concreet en bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS die in het dossier is gevoegd dat Tibetanen in India ook over heel wat rechten beschikken.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikte in India en in het bezit was van een dergelijke IC. U bewaarde dit stuk immers in 2010 en bent er in 2012 tot in Italië gevlogen. U verklaart dat u het document in Frankrijk aan uw smokkelaar moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (p. 11). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u dat u hieraan niet heeft gedacht (p. 11). Nochtans is het steeds uw verantwoordelijkheid om de u uitgereikte documenten te bewaren en indien er zich een probleem zou voordien, hier maatregelen in te treffen. Dat u dit naliet is weinig aannemelijk en geeft eerder de indruk dat u uw IC wel nog bezit maar niet wenst voor te leggen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde kunnen mijn appreciatie van uw asielmotieven niet in de positieve zin ombuigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. Uw RC, "green book", society en association attesten vormen een begin van bewijs dat u tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap van de VRC behoort. De overlijdensakte van uw echtgenoot en de geboorteaktes van uw kinderen vormen een begin van bewijs van u het financieel krap kan hebben. De foto's en de DVD die discuterende Indiërs en Tibetanen tonen zijn indicaties van de landproblemen van 2012 die u heeft ondervonden, evenementen die ten andere niet in twijfel wordt getrokken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van het non-refoulement beginsel, van het beginsel van rechtszekerheid, van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Tevens wenst verzoekster dat een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Europees Hof van Justitie. Daarnaast stelt verzoekster zich de vraag naar de “temporele toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet”. Dit artikel is immers in werking getreden op 1 september 2013, terwijl verzoekster reeds op 21 december 2012 asiel heeft aangevraagd.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van non-refoulement, van artikel 3 EVRM en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming), van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van artikel 3 EVRM.

2.2. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van Caritas van maart 2012, een rapport van de Federal Office for Migration van juni 2013, een rapport van de Organisation Suisse d'aide aux réfugiés van september 2013, twee rapporten van de UNHCR van maart 2010 en augustus 2013, twee arresten van het EHRM, een rapport van H. Knox Thames, een rapport van de US Congressional-Executive Commission on China van oktober 2013, een rapport van Freedom House van 2010, een rapport van Fidh van september 2013, een rapport van Human Rights Watch van juni 2013, een rapport van de US Department of State van mei 2013, een rapport van de UK Home Office van augustus 2011, een rapport van Reporters Sans Frontières van oktober 2013, een rapport van Asian Fortune van mei 2013, een rapport van Human Rights Features van april 2008, een rapport van Enfance tiers monde, een rapport van Tibet Justice Center van september 2011, enkele persartikelen en een aanvraag van de raadsvrouw van verzoekster voor fixatie van verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bij haar aanvullende nota van 15 mei 2014 voegt de verwerende partij de volgende documenten: “*COI Focus CHINA/INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India*”, van 11 maart 2014, de “*COI Focus. China. India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*” van 25 maart 2014 en de “*COI Focus China. De Vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*” van 25 maart 2014.

Per aanvullende nota van 25 april 2014 bezorgt verzoekster de Raad de volgende documenten: een verklaring ondertekend door de Indiase ambassade te Brussel, een verklaring van de heer Pat Demaret van de Werkgroep Vluchtelingen Gent vzw, Vlaams-Tibetaanse vriendenkring vzw en International Tibet Social Service, een rapport van IRB van februari 2014, een brief van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 4 april 2014, een affidavit van de zus van verzoekster dat aantoonde dat verzoekster niet over de Indiase nationaliteit beschikt en een persartikel.

2.3. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in

artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of verzoekster de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een asielzoeker niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de asielzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (*ibid.*, p.22, § 89).

2.6. Daar waar de Raad geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit(en) of de staatloosheid van de verzoekende partij te bepalen, behoort het wel tot zijn bevoegdheid om, op basis van de afgelegde verklaringen en neergelegde documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet

geloofwaardig en aannemelijk is. In geval van twijfel over de nationaliteit van de asielzoeker of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Gezien zijn juridische en materiële situatie dit echter moeilijk kan maken en omwille van de moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen zijn van zijn nationaliteit of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

2.7. *In casu* kan vooreerst gesteld worden dat er geen betwisting is over verzoeksters naam, geboorteplaats en -datum. Verzoekster is geboren op 6 juli 1966 in Orissa, India en behoort tot de Tibetaanse gemeenschap van India. Verzoekster stelt dat ze de “Tibetaanse” nationaliteit heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Ook haar ouders hadden volgens haar verklaringen de “Tibetaanse” nationaliteit (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Verzoekende partij legt geen Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf noch van haar ouders.

Uit de nationaliteitswet van de Volksrepubliek China, die als bijlage werd toegevoegd aan de COI Focus “China. India – De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India” van 25 maart 2014 en door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de aanvullende nota werd toegevoegd, kan niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit bezit. Immers verzoekster is geboren in het buitenland uit een vader en een moeder die geen documenten bezitten van de Chinese volksrepubliek (stuk 5, gehoorverslag, p. 4).

Daar waar de bestreden beslissing aanvat met te stellen dat verzoekster “*minstens de jure, over de Chinese nationaliteit*” beschikt, dient te worden vastgesteld dat nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat dit zo zou zijn, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster daadwerkelijk over de Chinese nationaliteit beschikt of stappen zou hebben ondernomen om deze te bekomen. Ter terechtzitting bevestigt verzoekster dat zij niet over de Chinese nationaliteit beschikt.

Uit de hierboven vermelde informatie die werd toegevoegd aan de aanvullende nota, blijkt daarnaast dat Tibetanen die in India zijn geboren tussen 26 januari 1950 en 1 juli 1987 zich (*de jure*) als Indiaas staatsburger zouden kunnen beschouwen. Gezien verzoekster is geboren in 1985 zou zij aldus *de jure* de Indiase nationaliteit kunnen genieten. Echter, de Indiase autoriteiten zijn nooit (systematisch) overgegaan tot het feitelijk verlenen van de rechten verbonden aan het Indiase staatsburgerschap aan deze groep Tibetanen. *De facto* hebben Tibetanen uit deze groep zich dus nooit als Indiaas staatsburger kunnen beschouwen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster deze nationaliteit daadwerkelijk zou hebben (trachten te) bekomen. Verzoekster verklaart overigens zelf dat zij geen recht had op Indiaas staatsburgerschap en nooit stappen heeft ondernomen om deze te bekomen (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 3, 10). Tevens legt zij per aanvullende nota een verklaring neer van haar zus die bevestigt dat verzoekster niet over de Indiase nationaliteit beschikt.

Verzoekster is daarenboven geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en uit de door haar neergelegde Indiase documenten blijkt dat zij noch de Chinese, noch de Indiase nationaliteit bezit. Integendeel blijkt hieruit dat zij van Tibetaanse origine is en wordt hierin de Tibetaanse nationaliteit als haar huidige nationaliteit vermeld. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959.

Er worden thans geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Daargelaten dat noch het administratief dossier, noch de partijen informatie aanbrengen waaruit kan blijken dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming, wordt er ter terechtzitting op gewezen dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet dient te worden beoordeeld ten opzichte van de Volksrepubliek China. Integendeel, verzoekende partij is geboren in India waar ze haar hele leven heeft gewoond tot ze naar België kwam (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 3, 4). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond en evenmin aantoonde (*de jure*) de Chinese nationaliteit te kunnen bezitten, hetgeen verzoekster ter terechtzitting bevestigt. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeksters asielaanvraag behandeld dient te worden als deze van een staatloze. Bijgevolg moet deze worden beoordeeld ten aanzien van het land waar zij haar vroegere gewone verblijfplaats had, met name India. Gezien India verzoeksters land van de vroegere gewone verblijfplaats is, kan dit land niet worden beschouwd als eerste land van asiel en is de toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet niet ter zake dienend.

2.8. Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, dat werd ingevoerd door de wet van 8 mei 2013 en in werking trad op 1 september 2013, niet kan worden toegepast op de asielaanvraag van verzoekster die dateert van 21 december 2012, stelt de Raad vast dat *in casu* geen toepassing dient te worden gemaakt van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en wordt de asielaanvraag van verzoekster behandeld als deze van een staatloze ten opzichte van haar land van gewoonlijk verblijf, zijnde India.

2.9. Waar verzoekster stelt dat er in België goede rechten zijn en dat Tibetanen dit niet hebben in India (stuk 5, gehoorverslag, p. 10), stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India wel degelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, onderwijs, justitie, huisvesting en basisvoorzieningen. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat *“dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Het staat verzoekster vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen en te beweren dat Tibetanen gediscrimineerd worden in India en er geen sprake kan zijn van een voldoende bescherming zonder dit te objectiveren. Het volstaat evenmin te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs.

Wat betreft de vrees voor vervolging ten aanzien van het land van gewoonlijk verblijf stelt verzoekster dat er sinds 2012 problemen ontstonden met Indiërs die de Tibetanen niet toestonden hun land te verbouwen (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Hierop zou een regionale Indiase leider gekomen zijn om te onderhandelen en hoewel er een akkoord bereikt werd waarbij de Tibetanen op hun veld konden werken, zouden de Indiërs dit nog steeds verhinderen (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). In 2013, na het vertrek van verzoekster, zouden de Tibetanen het land wel verbouwd hebben, maar werd de oogst vernietigd door een cycloon (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 10). De Raad stelt vast dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier wel degelijk blijkt dat landconflicten en natuurrampen voorkomen in de settlement van verzoekster in Orissa en dat hierdoor problemen kunnen ontstaan. Dankzij tussenkomst van de CTA, de Tibetan Settlement Office, de Local Tibetan Assaembly en de Multipurpose Tibetan Co-operative Society werd in april 2013 echter een oplossing gevonden waarbij de individuele Tibetaanse boeren opnieuw leasing-rechten over het land kregen. Verzoekster slaagt er dan ook geenszins in een vluchtelingenrechtelijke vrees aannemelijk te maken. Waar verzoekster nog stelt

dat zij bij een terugkeer naar India vreest te worden opgesloten omdat zij vertrokken is met een Yellow Book dat door andere mensen werd georganiseerd en een visum dat gekocht werd op de zwarte markt, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Indiase ambassade in Brussel het feit of IC-houders India al dan niet met hun Yellow Book hebben verlaten niet in beschouwing neemt bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekster wel degelijk blijkt dat zij reisde met haar eigen IC (stuk 5, gehoorverslag, p. 10).

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt niet dat zij persoonlijk geviseerd werd, noch dat verzoekster een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dient te koesteren in India. Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat discriminatie van Tibetanen in India alomtegenwoordig is en verwijst naar de precare situatie van vrouwen in India en dienaangaande naar algemene rapporten en artikelen verwijst en ook bij haar aanvullende nota een krantenartikel voegt dat zou aantonen hoe men tegenover Tibetanen die het land ontvlucht zijn staat in India, stelt de Raad vast dat het verder niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekster zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat haar lidmaatschap van de Tibetan Women's Association geen verband houdt met haar vrees tot terugkeer naar India (stuk 14, vragenlijst, p. 4; stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoeksters asielaanvraag ten opzichte van de situatie in India is manifest ongegrond.

2.10. Verzoekster kan ook niet overtuigen waar zij stelt dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de *"COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*, van 19 februari 2014, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, en de actualisatie van deze COI Focus van 11 maart 2014, die aan de aanvullende nota werd toegevoegd, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een *Registration Certificate (RC)* beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Dit beleid werd in India vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*). Voor zover verzoekster verwijst naar een informeel statuut en aangeeft dat het slechts gaat om een praktijk en richtlijnen, toont zij niet aan dat deze vermeende praktijk geen algemene toepassing vindt.

Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de *"long term staying Tibetans"* in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de *New Tibetan Arrivals* die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een *"Long Term Stay RC"*. Er zijn, zo blijkt uit de toegevoegde informatie, bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd wordt.

Integendeel ook indien sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen of eventueel smeergeld moeten betalen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *"Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt"* (zie COI focus van 19 februari 2014 en 11 maart 2014). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire

of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. Bijgevolg stelt de Raad vast dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook blijkt uit de jaarlijkse verlenging van de RC van verzoekster (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers reeds generaties lang hebben de Tibetaanse bannelingen een verblijf in India. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar gevestigd heeft in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat het Indiase beleid ten opzichte van Tibetanen zal veranderen.

2.11. De argumenten van verzoekende partij inzake de gevaren van refolement zijn evenmin gegrond. Uit de *"COI Focus"* *"CHINA/INDIA"* *"De Tibetaanse gemeenschap in India"*, van 19 februari 2014 en van 11 maart 2014, blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refolement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refolementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen zoals verzoeker aanvoert, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. Verzoekster toont geen gegronde vrees aan om uitgewezen te worden. Integendeel uit door verzoekster toegevoegde stuk van de Zwitserse NGO blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat dergelijke beweringen bovendien zowel zeldzaam zijn als tegengesproken worden en wordt ten slotte bevestigd dat algemeen gesteld kan worden dat de Tibetanen in India niet het voorwerp zijn van refolement. De door verzoekende partij aangebrachte informatie vermag de vaststelling niet te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen uitgewezen te worden, laat staan naar China te meer nu verzoekster geen Chinese onderdaan is.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft en het document waaruit blijkt dat deze zaken nog steeds hangend zijn, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in het rechtsplegingsdossier vervatte informatie verwijst. Daar waar verzoekster een internetbericht *"Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet"* toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen.

2.12. In zoverre verzoekster van mening is dat zij niet naar India kan terugkeren, kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie *"COI Focus"* *"CHINA INDIA"* *"De Tibetaanse gemeenschap in India"* van 19 februari 2014 en uit de informatie van 11 maart 2014 blijken dat *"Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indiase diplomatieke post van zijn verblijfand een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel"*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *"Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden "na uitgebreide onderzoeksdaten". In een e-mail*

aan Cedoca verklaarde ook de Indiase ambassade in Brussel dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich tot de ambassade kunnen wenden voor een nieuwe uitreiking. Zij zullen worden onderworpen aan de normale procedures waaronder een identiteitscontrole. De ambassade preciseerde hierbij dat de her-uitreiking enkel mogelijk is in zoverre iemand niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen. Nog volgens de ambassade in Brussel zijn alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel gerechtigd om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro". In zoverre verzoekster in onderhavig verzoekschrift volhoudt dat zij niet meer in het bezit is van haar IC omdat zij deze aan de smokkelaar moest afgeven, kan met de hulp van de Central Tibetan Administration, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

2.13. Verzoekster beschikte over een Registration Card (RC) en een Identity Card (Yellow Book) (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 5, 10, 11, 12). Verzoekster verklaarde met haar eigen IC te hebben gereisd (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). Of de smokkelaar een Tibetaan of Nepalees was weet verzoekster echter niet, noch welk visum zij kreeg in haar IC (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Verzoekster stelt dat haar IC werd afgenomen door de smokkelaar en dat zij 1.050.000 roepies heeft betaald voor de reis (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6, 9, 11). Dat verzoekster haar IC diende af te geven aan de smokkelaar kan niet overtuigen gezien dit haar eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoekster meer dan 1 miljoen roepies zou betalen, indien zij middels haar IC op legale wijze kon reizen. Aldus wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster haar IC niet in haar bezit had bij de binnenkomst in België. Verzoekster zou overigens geen enkele poging ondernomen hebben om haar IC terug te krijgen of een duplicaat aan te vragen bij de Indiase ambassade (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 11).

Wat betreft de verklaring ondertekend door de Indiase ambassade te Brussel en de verklaring van de heer Pat Demaret die door verzoekster aan haar aanvullende nota werden gevoegd, stelt de Raad vast dat deze geen betrekking hebben op verzoekster. Het betreft hier immers twee Tibetanen die door de Indiase ambassade zouden zijn doorgestuurd naar de Tibetan Office in een poging een duplicaat van hun IC te verkrijgen. Daar zouden zij echter te horen gekregen hebben dat zij niets kunnen ondernemen. De Raad stelt vooreerst vast dat hierboven reeds werd opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekster niet meer in het bezit is van haar IC. Daarnaast toont verzoekster geenszins aan dat de personen in kwestie in dezelfde situatie verkeerden als haar. Dat de Tibetan Office niets kan ondernemen is overigens slechts een loutere bewering van verzoekster die geenszins wordt gestaafd. Uit deze documenten kan echter geenszins worden afgeleid dat Tibetanen *ipso facto* geen duplicaat van hun IC kunnen verkrijgen.

Verzoeksters verweer dat "Daarnaast moet men ook van een terugkeervisum voorzien zijn en niet enkel van een NORI stempel.", kan niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat "Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen" en bovendien dat "Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC". Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoekster met haar IC -dan wel met een duplicaat IC- niet kan terugkeren naar India.

2.14. Verder stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: "Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India." (informatie administratief dossier). Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf opnieuw een RC te verkrijgen. Verzoekster brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.15. Wat betreft de bij de aanvullende nota van de verzoekster gevoegde studie van IRB/CISR over de toepassing van artikel 1 E van de Vluchtelingenconventie waarin wordt besloten dat Tibetanen niet

kunnen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1 E van de Vluchtelingenconventie, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de uitsluiting van de vluchtelingenstatus.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen bij een terugkeer naar India.

2.17. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met de loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikelen toont verzoekster niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.18. Waar verzoekster nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden benadrukt dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft.

2.19. De overige argumenten, stukken en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten noch doen zij afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

2.20. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF